

PETIT BASSET GRIFFON VENDÉEN

Pochodzenie: Francja.

Data publikacji oryginalnego wzorca: 09.01.1999

Użytkowość: „Diabeł w polu, anioł w domu oto nasz basset”. Jest to pełen pasji myśliwy, którego już od najmłodszego wieku trzeba przyzwyczajać do posłuszeństwa. Znakomity pomocnik myśliwego polującego z bronią palną na terenach o średniej powierzchni, wyspecjalizowany w polowaniu na króliki, ale nie oprze mu się żadna inna zwierzyzna.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne. sekcja 1.3. Małe psy gończe.
Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Małe bassety gryfony wandejskie długo miały ten sam wzorzec co duże bassety gryfony, różniły się one wyłącznie wzrostem (od 34 do 38 cm). W praktyce rezultaty nie były jednak zbyt dobre, ponieważ małe bassety miały półwykrzywione kończyny przednie i były równie ciężkie co duże bassety. Wówczas Abel Dezamy stworzył dla nich odrębny wzorzec. Aby określić tego psa należy odwołać się do tekstu Paula Daubigne: „Nie jest to już mały basset wandejski powstały przez zwykłe obniżenie wzrostu, ale mały basset harmonijnie zredukowany w proporcjach i wielkości, naturalnie obdarzony wszystkimi zaletami psychicznymi, dzięki którym posiada pasję łowiecką”. Sfora tych małych bassetów wygrała pierwszą edycję Pucharu Francji w polowaniu na króliki.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Mały, silny, ruchliwy pies o lekko wydłużonym tułowiu. Ogon noszony dumnie. Włos twardy i długi, ale nie przesadnie. Głowa wyrazista; uszy dobrze zawinięte do wewnątrz, ozdobione długim włosiem, osadzone poniżej linii oczu, niezbyt długie.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Zachowanie: odważny pies o wielkiej pasji łowieckiej, chętnie wchodzi w krzewy, a nawet w jeżyny.

Charakter: łagodny, ale chętny do pracy i z dużą pasją łowiecką.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka lekko wysklepiona, nieco wydłużona, niezbyt szeroka, głęboko rzeźbiona pod oczami; guz potyliczny dość mocno rozwinięty.

Stop dość mocno zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos duży; nozdrza rozwarte, czarne z wyjątkiem maści białej z pomarańczowym, gdzie dopuszczalny jest nos brązowy.

Kufa znacznie krótsza niż u dużego basseta, ale lekko wydłużona i prosta. *Kufa* na końcu kwadratowa.

Wargi porośnięte obfitymi węsami.

Szczęki/uzębienie: zgrzyz nożycowy.

Oczy dość duże, o inteligentnym wyrazie, białka nie są widoczne; spojówka nie powinna być widoczna. Włos rosnący na brwiach skierowany jest ku przodowi, ale nie powinien zasłaniać oczu. *Oczy* ciemne.

Uszy miękkie, wąskie i cienkie, porośnięte długim włosem, owalnie zakończone, zwrócone do wewnątrz, wyciągnięte do przodu nie sięgają do końca kufy, osadzone poniżej linii oczu.

SZYJA:

Długa, mocna dobrze umięśniona, o mocnej nasadzie, bez podgardla. Głowa dumnie noszona.

TUŁÓW:

Grzbiet prosty, dobrze związany.

Lędźwie muskularne.

Zad dobrze umięśniony i dość szeroki.

Klatka piersiowa niezbyt szeroka. Dość głęboka, sięgająca do łokci.

Żebra umiarkowanie zaokrąglone.

OGON:

Wysoko osadzony, dość gruby u nasady, stopniowo zwężający się ku końcowi; raczej krótki, noszony szablasto wygięty.

KOŃCZYNY:

Kościec dość mocny, ale proporcjonalny do wielkości psa.

Kończyny przednie:

Łopatką sucha, ukośna, dobrze związana z tułowiem.

Przedramię dobrze rozwinięte.

Nadgarstek bardzo lekko zaznaczony.

Kończyny tylne:

Udo muskularne i nieco zaokrąglone.

Staw skokowy dość szeroki, lekko kątowny, nigdy nie całkowicie prosty.

Łapy niezbyt mocne, opuszki twarde, palce zwarte, pazury mocne. Pożądana jest dobra pigmentacja opuszek.

RUCH:

Bardzo swobodne.

SKÓRA:

Dość gruba, u osobników trójkolorowych często marmurkowa. Brak podgardla.

SZATA:

Włos twardy, ale niezbyt długi, nigdy nie wełnisty, ani jedwabisty.

Umaszczenie białe w czarne łaty. Czarne podpalane. Czarne z piaskowym podpalaniem. Płowe z białymi odmianami (pomarańczowe z białym). Czarne podpalane czaprakowe z białymi znaczeniami (tricolor). Płowe z czarnym nalotem. Piaskowe z czarnym nalotem. Piaskowe z czarnym nalotem i białymi znaczeniami. Piaskowe z czarnym nalotem. Tradycyjne nazwy maści zajęcza, wilczasta, borsucza, dzicza.

WYMIARY:

Wysokość w kłębie od 34 do 38 cm. Z tolerancją +/- 1 cm.

WADY:

Wszelkie odchylenia od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady obniżające ocenę w zależności od stopnia ich nasilenia.

Głowa:

Głowa zbyt krótka.

Czaszka zbyt płaska.

Plamy depigmentacji na wierzchołku nosa, wargach lub powiekach.

Krótką kufa.

Zgryz cęgowy.

Oczy jasne.

Uszy osadzone wysoko, długie, niedostatecznie zwinięte lub niedostatecznie owłosione.

Tułów:

Zbyt długi lub zbyt krótki, brak harmonii.

Linia górna niedostatecznie zwarta.

Zad spadzisty.

Ogon:

Ogon noszony na bok.

Kończyny:

Słaby kościec.

Słabe kątownie.

Łapy luźne.

Włos:

Niedostatecznie gęsty, delikatny.

Zachowanie:

Osobniki lękliwe.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Brak typu.

Tyłozgryz lub przodozgryz.

Oczy różnobarwne.

Niedostatecznie pojemna klatka piersiowa w okolicy mostka, żebra ściśnięte ku dołowi.

Ogon poзрастany.

Kończyny skręcone lub półskręcone.

Włos wełnisty.

Maść jednolita czarna lub biała.

Poważna depigmentacja.

Wysokość niezgodna ze wzorcem.

Wyraźne kalectwo. Wady anatomiczne.

Osobniki tchórzliwe lub agresywne.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.